

[Økonomiministeren.]

opfattelse, og jeg synes også, vi har lov til at sige, at vi i den henseende, på samme måde som i øvrigt Vesttyskland og f. eks. Holland har gjort det, har fulgt disse vejledende beslutninger ganske betragteligt.

Så vil jeg gerne sige til hr. Stetter, at hr. Stetter gjorde en bemærkning om, hvad regeringen egentlig vil gøre. Her siger hr. Stetter så, at han må opfatte mine bemærkninger og regeringens politik derhen, at regeringen ingenting vil gøre før sommerferien. Lidt senere siger hr. Stetter — det var sådan en lidt pompøs afslutning i talen, da hr. Stetter svang sig op til det mere lyriske, men han greb jo så også tilbage i historien — at så måtte regeringen enten tærskeløse eller gå af loen. Ja, nu ved jeg ikke rigtig, hvad hr. Stetter egentlig mener, for når jeg ser på det program, hr. Stetter opstillede for, hvad der skulle ske, så er det i hvert fald ikke noget, der kan virke i sommerferien.

Det økonomiske program, hr. Stetter mente han kunne bidrage med, ville da tidligst kunne få virkning et godt stykke hen på året, og da må jeg sige, at så kunne vi med samme berettigelse opfordre hr. Stetter til enten at forlade loen eller begynde at tærskeløse på en lidt anden måde. Men jeg ved ikke, hvordan det egentlig skulle forstås fra hr. Stetters side. Jeg havde sådan indtryk af, at hr. Stetter ligesom lagde op til, at nu måtte det konservative folkepartis logiske konklusion på dette være at sige, at så må regeringen altså gå. Denne forfærdelige, elendige regering, som ikke vil gøre noget, må gå. Til usigelig lettelse for regeringen udeblev forslaget til en mistillidsdagsorden, men der er jo så andre, der deltager i en vis konkurrence med hr. Stetters parti, der følte sig opmuntret til at drage den logiske konklusion af hr. Stetters præmisser.

Til de øvrige ordførere vil jeg gerne sige, at det er klart, at når man giver sådan en redegørelse, er der nogle, der vil synes, den er optimistisk, og nogle, der vil synes, den er pessimistisk. Nogle sagde, den var relativt optimistisk, andre sagde, at den var relativt pessimistisk. Nogle sagde, at den var meget optimistisk, andre sagde, at den var meget pessimistisk. Jeg havde indtryk af, at det nærmest var efter princippet, at nogle har læst en vis del af talen, andre har læst en anden del af talen, og en tredje har læst en

tredje del af talen, og den var såmænd en god blanding af det hele.

Jeg mener nok, at der er al anledning for os til at se alvorligt på den udvikling, vi finder os i. Vi har et stort betalingsbalanceunderskud, og vi har udsigt til, at dette betalingsbalanceunderskud, hvis der ikke foretages yderligere skridt i stramning af den økonomiske politik i den retning, som er tilkendegivet gennem septemberforliget, ikke bliver mindre i den tid, der kommer. Så er det ganske rigtigt, at hvis ikke der foretages noget, må vi regne med et betalingsbalanceunderskud, som i løbet af 1976-77-78 vil betyde, at vi skal låne omkring 25 mia kr. i udlandet.

Dertil vil jeg gerne sige, som jeg har sagt tidligere, at det tror jeg hverken er gør ligt eller sundt. Jeg tror ikke, det er muligt, at vi kan låne 25 mia kr. i udlandet i løbet af 3 år. Det bliver i hvert fald på betingelser, som vi i dag ville sige at vi ikke vil acceptere. Jeg må også sige, at jeg tror ikke, det er sundt hverken for en enkeltfamilie eller for en nation at leve i den grad på år efter år at skulle låne for at kunne opretholde et forbrug, der er større end det, der svarer til éns indtjening. Jeg tror det ikke. Så der er ikke nogen uenighed, og derfor mener jeg også, som det også har fundet udtryk i regeringens tilkendegivelser, at opgaven må være — og det forstår jeg i og for sig at der er enighed imellem forligspartierne om — at vi på én gang skal søge gennemført en politik, der sikrer os en gradvis nedsættelse af betalingsbalanceunderskuddet og en gradvis forøgelse af beskæftigelsen.

Det er de to hensyn, vi har, og det er de to hensyn, vi kan kombinere, og disse to hensyn kan vi efter regeringens opfattelse kombinere, hvis vi fører en samlet økonomisk politik, der i væsentlig grad bygger på en stram indkomstpøolitik og på en bevidst tilsigtet politik til fremme af eksporterhvervenes indsats. Det var derfor også den konklusion, jeg sluttede med. Det er altså, om jeg så må sige, den pessimistiske baggrund for disse udsigter, hvis der ikke sker noget.

Men på den anden side må man vende sig imod dem, der ønsker at lave et sortmaleri ud af det. Der er ingen grund til at lave et sortmaleri, for man må erkende, at den politik, vi fastlagde først i marts måned 1975, og som er ført videre med septemberforliget,